

פנימי

ב"ה

ליוצא למלחמת בית דוד

החזיון

ימות המשיח, שבת פרשת חיי שרה | גיליון ארבעה-עשר

נ ק ו ד ת מ ל כ ו ת

"וכיוון שנמצאים אנו בסיום כל עבודת השליחות - הרי מובן שתיכף ומיד יחזרו כל השלוחים אל המשלח האמיתי, שזהו עצמותו ומהותו ית', ויכריזו: עשינו את שליחותנו, ועתה הגיע הזמן שתעשה את שליחותך, ותקיים "אני אעשה מה שעלי" -

להביא תיכף ומיד ממש את גואל אחרון, משיח צדקנו, "שלח נא ביד תשלח", ויתירה מזו - שעצמות ומהות עצמו נעשה משיח צדקנו!..."

(משיחת ש"פ חיי שרה - כינוס העלוחים העולמי ה'תשנ"ב - דברי משיח תשנ"ב ח"א עמ' 338)

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

ובאמת פלא עצום הוא על הדוברים. כיצד זה שהינם מרשים לעצמם, לומר דברים נבובים מעין אלו, כאשר מידי שבוע, שוקדים אלפים על לימוד השיחות, כשדבריו הק' מדברים בעד עצמם. כל מי שלומד שיחות אלו, אשר ניתנו לכל ישראל בשווה, כעין מתן תורה, הוגהו באופן שיועדו לפרסום לכל יהודי, כל אחד מבין אותם באותו אופן בה הובנו הדברים כפשוטם ממש בשעת נתינתן?

הלימוד זכות היחידה על אותם דוברים, הוא שאין הם חיים במקומות בהם לומדים שיחות אלו. אצלם שיחות אלו הינם בגדר דברים הנעלמים מן העין, וחושבים הם שיש מקום לבוא ולפרשם בצורות כאלו, כאשר אינם יודעים אשר שיחות אלו נגסות בידי התמימים ואנ"ש מידי שבוע.

ואולי אין זו אשמתם בלבד, אלא גם אשמתנו לו אנחנו היינו דואגים שלא יותר חסיד אחד איתו אנו באים במגע שלא לומד שיחות אלו. לו אנחנו היינו מפעילים עוד ועוד שיעורים בשיחות אלו. לו היינו מצליחים לפעול שכל יהודי בסביבתנו יחיה עם התוכן השבועי של הדבר מלכות ועם הוראות הרבי שליט"א מלך המשיח - או אז, לא היה מי שיעלה על דעתו לדבר דיבורים מעין אלו.

אחי ורעי. זה הזמן לשנס מותניים, להחליט ללמוד את שיחות הדבר-מלכות אליבא דנפשיה, לחיות בהם, לדעת אותם ישר והפוך, ועוד ועיקר לא להסתפק בידע אישי, אלא להביא זאת לידיעת כל אחד ואחד.

ונזכה תיכף ומיד לקיום היעוד "ומלאה הארץ דעה את ה' כמים לים מכסים", "כי כולם ידעו אותי..." יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

חמישים שנה אחורנית, נחלת הר חב"ד, השכונה החדשה המוקמת בהוראתו של הרבי שליט"א מלך המשיח, בקרית מלאכי שבדרום, בשיא תנופת התפתחותה. אך מתברר כי למרבה הצער, וחרף ההוראות הברורות שניתנו, הרי שמשפחות החסידים, לא מיהרו לקבוע את דירתם בשכונה החדשה.

באותם ימים התקיימה האסיפה הכללית שמתכנסת מידי שנה לאחר חודש תשרי - בה מסרו הנוסעים לחצרות קדשנו את רשמיהם מחודש החגים, הנושא החם באותה שנה היה נחלת הר חב"ד. כל אחד מהנאמנים התבקש למסור את אשר שמע מהרבי שליט"א מלך המשיח בנוגע ל'נחלה'.

עיקרם של הנאומים היו בסימן הקריאה לחיזוק ההתיישבות בנחלה, ונגד המלעיגים נגדה.

במיוחד בלט נאומו של רבו הישיש של כפר חב"ד - הרב שניאור זלמן גרליק. אשר נסמך על סיפור פרשיות התורה של אותן שבועות, ואמר, כי להבטחת הקב"ה לאברהם "לזרעך אתן את הארץ הזאת" האמין לוט. ויחד עם זה קיווה לרשת את אברהם. אע"פ שהירושה עמדה בסתירה להבטחה אחרת של הקב"ה - שלאברהם ולשרה יוולדו ילדים. הרב גרליק, סיכם זאת בכך ש"למה שרוצים - מאמינים, ולמה שלא רוצים - לא מאמינים". והמשיל זאת לענין עיקרי נחלת הר חב"ד - שכאשר הוראת הרבי שליט"א מלך המשיח דורשת מאמץ ונראית רחוקה ממימוש, לפתע מתעוררות שאלות והתלבטויות...

נדרשתי לסיפור זה, כאשר השבוע, במקביל לציון יום הולדתו של כ"ק אדמו"ר מהורש"ב, מייסד ישיבות תומכי תמימים, נתפרסמו דברים שנאמרו בבימות שונות, בה ניסו לפרש את דברי הרבי שליט"א מלך המשיח ב'דבר מלכות', באותן שיחות בהם חיים רבבות חסידים מידי שבוע, כאילו חלילה "לא הבנו את הדברים", ואולי "לא נאמרו הדברים כפשוטם" חלילה וחס.

תפקידם של התמימים

בדברי נ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א

חיילי בית דוד

ידועה שיחת כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו, "מנהל פועל דישיבת תומכי-תמימים" בקשר להתייסדות ישיבת תומכי-תמימים במדינה זו, שבה חזר וביאר את השיחה של אביו, כ"ק אדמו"ר (מוהרש"ב) נ"ע, מייסד הישיבה, על-דבר תפקידם המיוחד של תלמידי ישיבת תומכי-תמימים, ותוכן הדברים - שתלמידי תומכי-תמימים הם "חיילי בית דוד", שתפקידם ושליחותם לצאת ל"מלחמת בית דוד", לגלות בעולם את הגילוי אור דמשיח בן דוד, על-ידי הפצת המעיינות חוצה, מבלי להתפעל מאלו "אשר חרפו אויביך ה' אשר חרפו עקבות משיחך".

ודבר ברור הוא שינצחו במלחמה זו, שהרי "מה כתיב בתריה ברוך ה' לעולם אמן ואמן", לשון של שבועה, שבועתו של הקב"ה, כביכול, על הניצחון ד"מלחמת בית דוד". (ש"פ דברים תשמ"ו)

לימוד התורה

מובן ופשוט הוא, שכוונת כ"ק אדמו"ר נ"ע (ביסוד "תומכי תמימים") היתה לייסד ולהקים "ישיבה", שמובנה כמשמעותה - מקום שמוקדש ללימוד התורה ... אף שכל סוגי העבודות המוטלים על תלמידי תומכי תמימים - גם עבודת התפלה, הפצת המעיינות וכו' - כאו"א מהם עיקר ועבודה לעצמו, מ"מ ה"עבודה תמה" של תלמיד הישיבה היא - לימוד התורה, וכל שאר העבודות הן בערכה הכנה להתכלית ... עיקר ענינו של התלמיד הוא לימוד התורה; וא"א לו להצליח בלימוד התורה כ"א ע"י היגיעה, וכמאמר רז"ל "יגעתי ומצאתי תאמין": באם אינו מתייגע בתורה (יגיעה אמיתית) - לימוד יותר מרגילותו, היפך טבעו) - גם אם מדייק בשמירת זמני הלימוד - אי אפשר לו להצליח בלימודו ...

(אחש"פ תשל"ו - לקוטי שיחות חלק י"ד הוספות לט"ו אלול)

הפצה

... בענין עסקנות התלמידים, הנה כבר גליתי דעתי כמה פעמים, שכל עניני תלמידי הישיבה צריכים להתנהג ע"י הנהלת הישיבה ובהסכמתם, אשר כפי ששמענו כ"פ מכ"ק מו"ח אדמו"ר, ובמילא בנדון זה הוא כן, אלא שעל הנהלה להתחשב עם חושי התלמיד הפרטי ניט איבערציען די סטרונע (לא למתוח את המיתרים - את החבל), וכן להתחשב עם הענינים אשר מפני המצב הרי זה נכנס לפעמים בגדר ענין מצוה שא"א לעשותה ע"י אחרים שאז מבטלין ת"ת, ואז יש להזהר און באווארענען שלא יפעול זה חלישות ביתר התלמידים שאין פסק זה שייך להם...

(אג"ק ח"ז - י"ד טבת תשי"ג)

פסחים (ד,ב): בעא מיניה מרב נחמן בר יצחק המשכיר בית לחבירו על המשכיר... על השוכר". בהמשך מנסה הגמרא להוכיח זאת ממזוזה שהשוכר מחוייב בה, ודוחה כיון שבמזוזה הדין נובע מכך שהיא 'חובת הדר'.

המפרשים כולם הסבירו בכמה דרכים את הגמרא כאן (בקובץ מפרשים שיו"ל על ידי הישיבה הובאו חלק גדול מהם).

אולי היה אפשר לפרש את כל הסוגיה בדרך שונה מעט (הרב קלמנסון בספרו 'רשימות שיעורים' סימן ו' הביא את המקורות אך גם ביאר זאת מעט שונה):

בשו"ת צמח צדק [אורח חיים סימן מז] מביא כ"ק אדמו"ר הצ"צ את שיטת ה'מקור חיים' כי אותם מקומות שנמכרים לגוי לפסח גם אותם יש לבדוק מחמץ בליל ארבעה עשר, ומדוע? משום שלמרות שלמחרת תחול המכירה והחדר לא יהיה שלו כל הפסח וממילא אין סיבה לבדוק, הרי בשעת חלות זמן תקנת הבדיקה 'אור לארבעה עשר' הרי בפועל החמץ נמצא אצלו ולכן לא מתחשבים מה שיהיה אחר כך. הרבי הצ"צ חולק ע"כ ואומר שאין כל סברא בדבר זה שהרי כל מטרת תקנת בדיקת חמץ היא כדי שלא יכשל בבל יראה ובל ימצא [כדעת רש"י], וא"כ מכיוון שמחר הרי ימכור ולא יכשל ב'בל יראה ובל ימצא' אין סיבה לבדוק, גם כאשר עתה עדיין החמץ ברשותו.

לפי סברא זו ניתן אולי להסביר את השקו"ט כאן, קושיית הש"ס היא כך: מכיון שבאור לארבעה עשר חלה חובת בדיקה, הרי גם אם אין למשכיר את סיבת הבדיקה, שהרי למחרת הוא כבר לא יהיה בבית או שהמפתחות כבר לא יהיו בידו, הרי מצד אחד אין כל סיבה שיבדוק (כדעת הצ"צ), או שמא מכיון שלפועל ברגע חובת הבדיקה הרי המשכיר הוא בר חיובא, יצטרך לבדוק.

ואולי לפי מהלך זה ניתן להמשיך להסביר את ההוכחה מ'מזוזה'. הרי גם 'מזוזה' יש בה את שני הענינים הנ"ל (ובעצם בכל מצוה יש את מעשה המצוה ומטרת המצוה [הערת המערכת - נתבאר בהדרן על הרמב"ם תשמ"ו]). יש את מעשה קביעת המזוזה בעת שאדם יש לו בית, ויש את התוצאה והמטרה שזה ה'שמירה' וכמו שהרמב"ם עצמו מרחיב בסוף הלכות מזוזה של'מזוזה' יש 'מבוקש' שהוא יראת שמים ושמירה. ומכך שרואים שהברייטא מכריעה ש'השוכר' צריך לקבוע את המזוזה, הרי זו הוכחה שמביטים על המטרה של המצוה ולא רק על עצם מעשה המצוה. ודוחה הש"ס זאת בדברי רב משרשיא שקבע כי מזוזה היא 'חובת הדר'. הרבי מסביר בלקוטי שיחות (חלק יט לפרשת עקב) כי המשמעות שמזוזה היא 'חובת הדר' שבמצות מזוזה ה'שמירה' ו'מעשה המצוה' הם היינו הך, זה לא רק שכר על קיום מצוה ותוצאה אלא חד. ולכן אומרת הגמרא אי אפשר להשוות זאת לבדיקת חמץ שבה יש את עצם מעשה הבדיקה והמטרה שלה.

ואולי אפשר להוסיף רמז לזה בתוכן מחלוקת קורח ומשה על ה'מזוזה'. קורח טען שצריכים להסתכל על ה'מטרה' של המצווה וה'כוונה' שזה השמירה וממילא בבית מלא ספרים שמתבצעת התוצאה והמטרה אין צורך במצווה עצמה, משא"כ משה (לקו"ש ח"ד, חי"ח ועוד).

לסיכום: יש לנו שתי סברות בהם נחלקו המקור חיים והצמח צדק לגבי בדיקת חמץ. המקור חיים סובר כי ב'בדיקת חמץ' העיקר הוא חלות 'מעשה הבדיקה' וממילא גם לולא המטרה והתוצאה יש לקיים מעשה זה, ואילו הצ"צ סובר שיש לראות את המטרה והתכלית ואם יש היכי תימצא שאין את המטרה כמו במכירת מקום לגוי, הרי אין ענין לקיים שם את מעשה הבדיקה.

לזנות הוד נ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א

הדוברי-רוסית, הביא שנה שעברה מקורב לרבי שליט"א מלך המשיח לתשרי, שכבר בסוכות התלונן שאין לו תנאים טובים בשינה ואוכל וכו'. וכל הזמן ניסה השליח לסדר אותו כמה שיותר כדי שיישאר לשמחת תורה, המקורב כמעט נשבר ורצה לנסוע לארץ או להמשיך למשפחתו בחו"ל. ואותו שליח שכנע אותו שהוא ינסה איכשהו לדאוג לו יותר טוב ולסדר לו תנאים עוד יותר טובים עד שהוא השתכנע ונשאר גם לשמחת תורה.

אחרי החג חשב השליח שיקבל קיתון צונן מאותו מקורב, וודאי עבר חג לא נורמלי צפוף ומבולגן... אבל להפתעתו, אותו מקורב סיכם את אירועי שמחת תורה בכך שיגיד לכל חבריו ובני משפחתו שאין עוד מקום כמו בית משיח 770 - שזה המקום הכי מיוחד בו ביקר. ובמיוחד - שמחת תורה עם הרבי שליט"א מלך המשיח.

והעיקר שלא נשכח ש770 זה הבית. זה המקום של המלך המשיח שממנו מקבלים כוחות לכל השנה. מקום הטעינה והטענת המצברים. ובמיוחד - הנקודה של כל השנה - תשרי ושמחת תורה.

אך כל זה צריך לחזור איתנו, להגיע גם למי שמדברים איתו או שעושים איתו מבצעים, כי המסר העולה ונקודת הבסיס של קונטרס בית רבינו שבבבל היא שבית רבינו הוא מקומו של נשיא הדור שכולל כל יהודי, וממילא עלינו מוטל להביא את המסר אל היהודים. וזה העניין ש'לפרק את החבילות' זהו גם לא להשאיר אותן אצלנו.

כשסבא שלי נכנס לרבי עם דוד שלי (כשהיה ילד) בתשמ"א, הרבי שליט"א מלך המשיח אמר לו שיעשה מסיבה בכיתה - כשיחזור לארץ - ויאמר מה הוא ראה ומה הוא שמע 'כאן'.

כן, העניין הוא להעביר את האלוקות הלאה.

והנה תיכף ומיד זוכים להתגלותו של הרעבע שליט"א מלך המשיח לעין כל, והנסיעה הבאה לרבי תהיה ל-770 שבבית המקדש שבירושלים.

ישנם תמימים הטוענים שנסיעה לרבי שליט"א מלך המשיח בחודש תשרי מתאימה יותר למי שמתכוון ומסוגל להכיל אותה. משא"כ מקורב ממבצעים למשל, או בן משפחה שרוצה לנסוע - חושבים שכדאי לומר לו לנסוע בחנוכה או כל תאריך רגוע יותר במשך השנה, כי יכול להיות שתנאי הצפיפות והבלאגן ח"ו יורידו מהענין שלשמו נסע.

*

שאלו פעם את ר' מענדל, מתי - באיזה תאריך או עיתוי - כדאי לנסוע לרבי שליט"א מלך המשיח. הוא ענה שכל זמן שאפשר לנסוע לרבי שליט"א מלך המשיח - נוסעים. כי העיקר זה להגיע ולהיות - לאו דווקא ל'תאריך' או לאווירה - אך עם זאת יש ייחודיות לנסיעה בחודש תשרי ובמיוחד בשמחת תורה כי היא הכי נעלית ומקשרת. כענין שלושת רגלים בבית המקדש שבהם כל ישראל באים לראות את פני ה' "ברוב עם הדרת מלך" וכך אצלנו - מקום המקדש גופי' דלעתיד - בבית רבינו שבבבל.

כשנסעתי השנה לארץ ישב לידי בחור פולישער מלייקווד, כששוחחתי איתו והתוועדנו יחד על הרבי שליט"א ועל משיח וחסידות, אמרתי לו שהלכנו בשמחת תורה לויליאמסבורג אז הוא אמר לי - בטח ראיתם שם את הפירמידות הגדולות והחזקות של חסידות מסויימת... עניתי לו שאצלנו זה מעץ, וצפוף. ולפעמים גם נשבר ולא כזה כיף. ועלה לי בראש שלפני כמה שנים בכינוס השלוחים העולמי עלה ודיבר דודו פישר, הזמר והחזן הידוע וסיפר על הקשר שלו עם הרבי שליט"א מלך המשיח וכו' - ובין הדברים, על חוויותיו בשבת אחת ב770 בה הייתה צפיפות גדולה, שהעיקה לו מאוד (זה לא היה בשבת רגילה במשך השנה שיש לכל מקורב את המקום שלו). אבל במשך התפילות פתאום הוקל לו הוא לקח את כל הדחיפות והצפיפות יותר קל - כי הוא הבין הרגיש שכל דחיפה ודחיפה זה עוד ליטוף ועוד חיבוק מהרבי שליט"א מלך המשיח.

אחד מהשלוחים אצלנו בעיר שמתעסק עם היהודים

שיחת ט' מרחשוון תשנ"ב

(כיתוב ה'אידיש' מתוך הקלטת - נדפס
ב'דברי משיח' ח"א ע' 720)

און ס'ווארט גלייך - והוא העיקר - א "קהל גדול
ישובו הנה"

ומתקיים מיד - והוא העיקר - "קהל גדול
ישובו הנה".

ו"אין הנה אלא לשון שמחה", מתוך שמחה
וטוב לבב, ותיכף ומיד ממש לארצנו הקדושה
בשלימותה,

ווי זי איז פון שבע עממין, און נאכמער - ווי זי איז
פון עשר עממין.

איך שהוא מארץ שבע עממין ויתירה מזו איך
שזה מארץ עשר עממין

ע"י ההקדמה לזה פון לימוד אין פנימיות התורה

נאכמערער און נאכמערער, און נאכמערער

ועל ידי ההקדמה לזה של לימוד פנימיות
התורה יותר ועוד יותר ועוד יותר

אויכעט אין "רחובות הנהר" פון פנימיות התורה,

גם ב'רחובות הנהר' של פנימיות התורה

וואס דאס איז דאך פארבונדן מיט לערענן די
ענינים פון משיח צדקנו און גאולה האמיתית
והשלימה

שזה הרי קשור עם לימוד ענינים של משיח
צדקנו וגאולה האמיתית והשלימה

ווי זיי זיינען אין פנימיות התורה.

כפי שהם בפנימיות התורה

וּבְרִיא אוֹלָם!

מוסיפים בלימוד הנגלה והחסידות,

מתחזקים בריקודי יחי,

פרסום בשורת הגאולה,

הקהלת קהילות ומבצעים

לזכות המשפיע הרה"ח

זלמן ניסן פנחס שיחי' בן חנה בילא ריזא

החזיון

/ סיפורו של 'תמים'

חלק שני, פרק ג (יד)

כ"ז אלול 2:30 לפנות בוקר
עיבל.

לא יכולים לעורר רצון למלוכה אצל האב, הרי בליקוט של חיי שרה על מלוכת שלמה בחיי דוד אביו מוסבר שיש כן קשר בין בנים למלוכת האב ואפילו בעצמות הבן.

לרגע הוא נעמד ורצה לבדוק את הלשונות המדויקים בסיבה שבנים אינם יכולים להמליך. דומה לו שבאחד השנים הוא כתב משהו באחד הדפים שבתוך העותק שלו, אולם הוא לא מצא את הספר. הוא קלט מיד כי הוא שכח את הספר על שולחן בזאל.

היה זה עותק חביב עליו במיוחד שקיבל עוד בנערותו כמתנה מהמשפיע הרב גרינגלאס, עותק אחד מתוך כמה עותקים שהגיעו לרב גרינגלאס מכ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א כחלק מעבודתו בעניני קה"ת!

כמעט שלושים פעמים הוא גמע את 'המשך תש"ג' מהעותק הזה. לא. הוא לא יוותר עליו. הוא החליט שעדיף עכשיו לרדת לזאל מאשר מחר כאשר כבר יאספו את הספרים והעותק החביב עלול לאבד.

עייפות בלתי מצויה השתלטה על ר' יודל. הוא הרגיש כיצד רגליו כמעט ולא נענות לו. כשהגיע למפתן הדלת משום מה הוא הסתבך עם המנעול "מי סגר את שני המנעולים עם הבריח", הרהר כשהוא נאבק קלות עם הדלת, הוא חזר למטבח לחפש את המפתח של המנעול העליון, אך הדלת היתה כבר פתוחה. "מוזר".

קומת המדריגות משום מה נדמתה לו ארוכה מתמיד. בכניסה לבנין הוא הבחין בגרפיטי מהודר וענק על קיר הבנין 'הרבי מלך המשיח שליט"א חי וקיים - קבלו את מלכותו'. "איך לא שמתי לב עד היום לכך, השכנים הרשו לכתוב זאת"? כשהתקרב למבנה הישיבה משהו היה נראה מוזר מאד. הבניין כולו היה שרוי בעלטה כבדה. אפילו התאורה

קומה שניה בבנין מגורים מיושן. ר' יודל יושב בסלון ביתו ליד שולחן עץ מבולגן. עייפות בלתי מצויה. חודש אלול מסובך עבר עליו. רישום לא אייאיאי, ישיבות צוות קולניות והכנת שיעורים חדשים למסכת פסחים. לפני שעה הוא סיים בזאל הישיבה שיעור קבוע וחביב שלו ללמוד באלול עם קבוצת 'שלוחים' ותמימים את 'המשך ר"ה תש"ג'. תילי תילים של דיוקים פשטניים, עמקניים על "רוממות הנפש", "ש"מתעורר עצם הנפש למלוכה על הזולת דווקא", "אבל צריך להיות איזה ערך ושייכות אל העולמות", משולבים בהרגשים-השכלתיים נוסח ר' יודל "בהמשך הזה הרבי הנשיא של דור השישי עורר רצון חדש למלוכה אצל עצמותו יתברך כדי לסיים את השואה!... 'רצון חדש למלוכה' דווקא על ידי עבדים ולא בנים, בתקופת ה'המשך' נכנס 'הרמ"ש' יותר ויותר למלוכת הדור השישי כהכנה לדור השביעי... זה קשור לבשורת 'לאלתר לתשובה לאלתר לגאולה' שליוותה את המאמרים האלה.

- [מי זה הרמ"ש", שאל הבחור החדש אלכס לנסקי בתמימות. לייבוש קופרמן הסווה חיוך של בוז, אך ר' יודל ענה ברצינות: "הרמ"ש זה ראשי תיבות: 'הרבי מלך המשיח שליט"א. זה היה לפני הנשיאות ולכן אז זה היה 'בהעלם' קראו לזה רק ב'ראשי תיבות'] -

ר' יודל הרהר כעת בקושייתו של שלום דובער ברנדר על המרחק והקירוב הנדרש מהממליכים, מצד אחד חיות ובהמות לא יכולים להמליך מפני העדר השייכות, לאידך גם בנים אינם יכולים להמליך בביטול עצום "למה בעצם בנים

כל יום ספר הזכרונות. רק פעם אחת... קראת רק פרק ראשון...".

ממקה נעמד והחל לצאת מהזאל.

ר' יודל רעד ודמע והחל לרוץ אחריו.

"ממקה... לא... לא... לא...". וכשהוא יוצא מהירות ממבנה הישיבה הוא החל לרוץ ברחוב וזעק לרחוב הריק -

"ממקהההה... ממקההה... אל תשאיר אותי לבד... אני... רק חושב עליך...".

"אבא? אתה כבר כמה דקות צועק ובוכה...".

הוא מצא את עצמו בסלון ביתו כשבתו הגדולה לידו...

"חלמתי... חלמתי על ממקה...". פניו היו שטופות מדמעות.

"ממקה... ממקה..." המשיך לומר לעצמו. "היא רציית שלו מחרתיים" ערב ראש השנה - - -

מאז אותו ערב ראש השנה מר ונמהר כשממקה נדרס בערב החג ממש, ר' יודל לא דיבר מאומה על בנו! בנותיו הקטנות אפילו לא ידעו שהיה להם אח... כשאמו ביקשה פעם להקדיש ארון ספרים בישיבה עם שמו של ממקה הוא סרב. "קדישים זה מספיק נעלה", נהג לענות בחטף.

"אני חייב ללכת לישיבה" אמר תוך כדי שלבש את הסירטוק.

"שכחתי שם ספר חשוב".

הוא דילג במהירות את המדרגות. הגרפיטי כבר לא היתה... הוא רץ ברעד לישיבה.

הזאל היה חשוך. רק ב'פינת החי' היה פלורסנט כפול דולק. על השולחן הוא ראה את לייבוש קופרמן רדום על עותק ההמשך תש"ג שלו. "החלום כן נכון", הרהר בבעתה.

כשהוא מביט בלייבוש הרדום התגבשה בתוכו במהירות מחשבה מוזרה, כמעט מוחלטת.

"אני יסע מחר לבית החיים עם לייבוש. לקבר של ממקה" - - -

החיצונית של הרחבה לפני המבנה היתה כבויה. הוא נבהל. "חוקי הבטחון אוסרים להחשיך". חשש התעורר בתוכו,

באיטיות מסוייגת הוא גישש את פרוזדור הכניסה ופנה לעבר הזאל. הכל חשוך מלבד ב'פינת סעווען סעווענטי בזאל", כלשונו תמיד, מזרחית-דרומית התאורה הרגילה הבהבה באור חלוש. על השולחן הוא כבר הבחין בדביר נגבי רדום על? עותק המשך תש"ג שלו!...

ר' יודל עלץ בתוכו. "אה, דביר. הוא לומד תש"ג... בעותק שקיבלתי מהרב גרינגלאס..."

בחיבה הוא הקיש קלות על כתפו של דביר ואמר: "דביר כדאי שתלך לישון בחדר. אתה עומד לנסוע לרעבע... צריך כוח".

האור העמום הבהב לפתע בעוצמה רבה ור' יודל הסתנוור. דביר הרים את ראשו מהספר אך לא סובב אותו לעבר ר' יודל. "טאטע..."

"טאטע..." הצטמרר ר' יודל... "דביר... דביר? אתה בישיבה... כדאי שתעלה לישון בפנימיה..." הוא הביט לרגע בחשמל המסנוור ולא הבין מה קורה כאן.

דביר סובב את פניו לעבר ר' יודל - "טאטע... למה אתה קורא לי דביר... אפילו את השם שלי שכחת... אני ממקה... ממקה הבן שלך...".

לשניה קלה חייך ר' יודל, אך באותו רגע ממש האור חזר להאיר והוא ראה במהירות את בנו ממקה - - -

עיניו החומות של ממקה כעסו.

"טאטע אפילו לא זוכר איך קוראים לי... אף פעם לא התייחסת אליי... תמיד רק חשבת על הבחורים בישיבה... לא קוראים לי דביר. אני ממקה - - -". ר' יודל נבעת והזדעזע... "ממקה... איך... איך... אבל..."

אבל 'ממקה' המשיך:

"כשאמא ביקשה שתלמד איתי כל יום גמרא לא למדנו אף פעם... ביומולדת הבטחת שתקריא לי

מאז אותו יום מר ונמהר ר' יודל לא ביקר במקום קבורת בנו!... הוא אפילו לא יודע בדיוק היכן הוא קבור. הוא רק זכר שהוא ביקש אז לקברו ליד חייל יתום דתי ערירי שהיה עושה שמירות ליד הישיבה - - -

לייבוש התעורר והופתע.

הוא הביט בבושה קלה בר' יודל כשהוא נעמד.

"לייבוש, תוכל מחר אחרי שחרית לעלות אלי הביתה? אני רוצה לנסוע עם מישהו לאיזה מקום" בוקר יום חמישי כ"ח אלול.

לייבוש ברגשות מעורבים שם את פניו לעבר בנין ראש הישיבה. הוא שם לב כי שנתיים הוא לומד בישיבה ומעולם לא עלה לביתו של ר' יודל. הרבה בחורים עולים בקביעות ואפילו אוכלים עם ראש הישיבה אך משום מה הוא הרגיש מרחק. סלון פשוט.

הדבר הראשון שתפס אותו היתה התמונה.

התמונה שבמרכז הסלון.

חשון תשנ"ג - - - עיניים בוחנות ומפלחות כליות ולב. המבטים של נ"ג... הרבי מלך המשיח שליט"א 'מרום ומנושא' על המרפסת במערב בית המקדש והעם מעוררים רצון למלוכה בביטול עצום ובשמחה בשירת ה'יחי'.

תמונה מתשנ"ג? מי שם תמונה מתשנ"ג? "זה אולי מתאים", הרהר לייבוש בהתנשאות-שכלית-בהמית, ל'בעלי תשוב'ס' שלא ראו מאורות, "הראש ישיבה שלנו? כבר מסוף הלמ"דים מסתובב ב770?" הוא ניסה למצוא תמונות נוספות משפחתיות של ילדים ומשפחה בחלוקת הדולרים.

בארון הספרים הוא מצא תפוזת תמונות קטנות נוספות. הרבי בכ"ו אד"ר תשנ"ב בחלוקת הדולרים עם השלט היכונו לביאת המשיח, הרבי מעודד את צ'ארלי בחיוך עצום, הרבי מתכופף לילד קטן ונותן לו צדקה לתוך העגלה.... בצד הוא ראה עוד תמונה... הרבי נכנס למנחה כנראה בתשנ"ב והנה ראש הישיבה כשהוא צעיר צעיר מחזיק בידו תינוק והרבי מניף ידו לעברם.

"זה... זה ממקה!" - - -

ארון הספרים לא פחות מרתק. מדפי ספרים עמוסים לעייפה מונחים על עמודי ברזל עתיקים. מהתקרה עד הרצפה רק ספרים משומשים.

ובמרכז סט הלקוטי שיחות וסט המאמרים-מלוקט אך משום מה סט הלקוטי שיחות תופס למעלה מארבעה מדפים צפופים! כל כרך מופיע בשלשה ארבעה מהדורות! ראש הישיבה לומד את כל המהדורות?... מאה עשרים כרכי לקוטי שיחות! כולם קרועים ומשומשים... כך גם המאמרים מלוקט, המשך תער"ב הישן והחדש של תשנ"ב...

לייבוש חש איזו גאוות יחידה. תחושת בטחון. "אני בידיים טובות".

הוא לא שם לב כי ר' יודל נכנס לסלון וללא כל גינונים אמר: חשבתי לנסוע היום לבית החיים. לא הייתי שם מעולם חוץ מלוייתו של בני ממקה, זה כמה דקות נסיעה... תוכל לנסוע איתי?

לייבוש לרגע נבהל מהבקשה המוזרה. "למה דווקא אני?...?" "ר' יודל מעולם לא היה בבית החיים?.." אבל הוא הנהן לאישור.

ר' יודל התקשר למישהו ותוך דקות הם יצאו. בפתק שהחזיק בידו היה רשום המיקום של המקום. הוא צעד בין שורות המצבות, כאשר בידו המשך תש"ג וחת"ת. הם הגיעו.

מצבה אחת מרוחקת מכולם. תחת עץ.

מצבה חלקה לגמרי.

לייבוש נרעד כשהביט בכיתוב:

"מנחם מענדל

בן יהודה לייב

חייל המלך

כ"ק אדמו"ר שליט"א מליובאוויטש משיח ה'

ערב ראש השנה תשנ"ב - ערב ראש השנה תשס"ד

"זה... זה... מציבה של ממקה!"

ממקה - - -

הוא נולד בשנות הנפלאות בין נ"א לנ"ב, ונפטר לפני הבר-מצוה... באותו יום - - -

הוא חשש להביט בעיניו של ר' יודל... כי הוא שמע אותו רועד כשהוא מחזיק בידו את החת"ת פתוח ומעיין בו.

לייבוש הסקרן התקרב וראה שר' יודל לא אומר תהלים.

הוא לומד תניא.

אגרת הקודש סימן י"א - להשכילך בינה.

בבת אחת משהו השתנה אצל לייבוש. זה קרה בשניה אחת ממש. לייבוש חש איך שהוא מבין הכל! איך שהוא ברגע אחד מתבגר בכמה שנים! מה שניסו לעשות לו במשך שנים גרם לו ראש הישיבה בנסיעה המוזרה הזו. כל מיני משפטים וחצאי מילים קיצוניים ובלי גבוליים שנאמרו ונצרחו שוב ושוב בהתוועדויות ובשיעורים על ידי משפיעים קמו וניצבו כתמונה חיה.

"כך. כך בדיוק היו חסידים של פעם-פעם מהסיפורים. הנה זו היא אמת החסידות. גם היום יש כזה דבר... אמא אומרת שאין היום חסידים? הנה מול עיניו מחזה מהסיפורים. אבא שבנו נפטר בדרך טראגית עומד ליד קברו ואומר תניא על 'הכל טוב באמת'... מי שמסתכל כל דבר במשקפי פסיכולוגיה טועה! דווקא עכשיו חזרה אליו תמונה חיה ממש משמחת תורה בשיכון כשהיה ילד. אבא לקח 'לחיים' בשופי כדרכו ומהבוקר עד השקיעה צרח רק דבר אחד:

"פסיכולוגיה זה שקר, פסיכולוגיה זה שקר".

גם עכשיו כשהוא נזכר בכך הוא חש את הבושה שאפפה אותו כילד.

עכשיו הוא מזוהה עם זה לגמרי.

פסיכולוגיה זה שקר! היא לא מאמינה באמת האלוקית! רק חסידות מרפאה את היהודי! חסידות היא אמיתית ונצחית לעד! לא רק בציורים של זלמן קליינמן יש דמויות של חסידים ולא רק ב'לשמע אוזן' יש סיפורים על חסידים.

בדרך חזור התגבשה אצלו החלטה. לטפל במידי במקרה החמור שאירע בישיבה השנה בח"י אלול.

*

אור לח"י אלול. התוועדות.

המסורת של 'עיבל' נוקשה מאין כמותה. ר' זלמן הוא זה שיצר אותה. התוועדות ח"י אלול מתקיימת אך ורק במוצאי ח"י אלול. אולם השנה כאשר נכנס המשפיע החדש הוא ביקש לערוך התוועדות 'שבע ברכות' של הרבי ריי"צ באור לח"י אלול.

'שרוליק' קראו לו כולם.

שרוליק הילמן.

אהוב התמימים. מדבר בגובה עיניים. עוד לפני שנכנס כמשפיע היה מחובר לתמימים. מפעם לפעם היה מופיע בחצות ליל ולוקח תמימים 'לפעילויות הפצה'.

הרכב המיושן שלו היה כוח השפעה עצום על תמימים. שיחות נפש מכל הסוגים, חידודי 'הקצנות בשיחות', טעימות של חטיפים, פטפוטי 'עולם הזה' על שלל גווניו, ניתוחים פוליטיים כאלה ואחרים תוך כדי השמעת קטעי שיחות ותפילות גנוזים מחזרת הש"ץ ומאמירת הפטרות ממשיח שליט"א... חתך רחב של תמימים התחברו אליו.

כמעט כל שבת היו מגיעים לאכול אצלו. תמיד היו חוזרים בתחושה רגועה. למרות העניות בבית.

התמימים מצאו בו איש כלבבם, מצד אחד 'מרומם ומנושא', גם אחרי חתונה לא מפספס התוועדות וים של מבצעים, נמצא בתשרי מקיר לקיר כל שנה, וחי את עולמם ההתקשרות של התמימים, ובד בבד מחובר לעולם ואפוף בדאגות חיי היום-יום. אי שם בתוכו שואף כל 'תמים' לראות את עצמו כך בעתיד.

ר' יודל היה זה שקיבל את ההחלטה להכניס את שרוליק הילמן לחלק מהצוות. הדיון בישיבת הצוות נסב סביב - מי צריך ללמוד ממי 'התמימים מהצוות' או 'הצוות מהתמימים' או שילובם. ר' יודל היה בעמדה קיצונית כשהוא מצטט קטעי אגרות 'הצוות צריך לקחת חיות מהתמימים ולכוון אותו כרצון קדשו של הרבי. זה בדיוק שרוליק הילמן', אך המשפיע ר' זלמן שתק 'הוא נראה לי משפיע בחמצי"ק', הרהר לעצמו. "בחמצי"ק", זה מושג שגילף ר' זלמן - ראשי תיבות: בני, חיי מזוני, אצל ר' זלמן משפיע שעסוק בארגונה ופטנטים איך להרוויח כסף מהצד מחוץ לעבודת ההשפעה, הוא פסול שבפסולים. 'לא יתכן שאיש צוות בישיבה של הרבי ראשו יהיה מונח באיך לעשות קצת כסף מתיווכי דירות ועבודות מהצד. הרבי נותן כל מה שצריך'. באופן לא ברור הרי דוקא המדריך דובי היה זה ששינה את דעתו של ר' זלמן. אישית דובי לא התחבר למשפיע הרב שרוליק 'פרייאר אידיאולוגי' נהג לכנותו בקנאה - מצויה, אך לר' זלמן הוא אמר בדיפלומטיות-כנה "המשפיע אולי לא מכיר את שרוליק. הוא תמים מתבגר עם ילדים אשה ובעיות יום-יומיות".

ביום הראשון לבואו של שרוליק, ניגש מענדי משרקי לכל אחד מהתמימים ואמר "מהיום לא קוראים לו 'שרוליק' ולא 'הילמן', אלא 'הרב הילמן', או מקסימום 'הרב שרוליק' - 'כל מי שנכנס להנהלה הרבי שליט"א דורש להתבטל בפניו".

שלשה בחורים לא קיבלו את מרותו. לייבוש קופרמן, יוסי זר וחיים בכר.

"למה? בגלל שהוא התקבל לשיבה הוא הופך להיות 'רב'. איך הוא בדיוק 'רב' הוא כל היום ברכב נוסע לפעילויות. לא נהיים מזה רב. עוד שנתיים\שלוש כשיבואו תמימים חדשים הם כבר יקראו לו 'הרב'.

שרוליק הילמן החל להכניס פה ושם שינויים במסגרת הנוקשה. והראשון שבהם הוא, לערוך התוועדות לכבוד ה'שבע ברכות' לרבי הריי"צ "התוועדות התקשרות". עכשיו הוא יושב עם כל הישיבה ומתוועד לראשונה 'רשמית'. לייבוש ישב ביקורת. יוסי זר משיעור א' ישב בשולחן נפרד עם כמה חבר'ה ופטפט 'בדווקא' עם חיים בכר.

"אותנו מעניין רק רבי. כל השאר זה סביב. קחו למשל בחור כמו יוסי זר, הוא חושב שבגלל שכשהוא היה ילד בחיידר ואמרו לו שהוא 'לא שווה' אז הוא ממשיך לחשוב גם עכשיו כך על עצמו. אבל יוסי תגיד לחיים לרבי מלך המשיח שליט"א ותבין שהרבי מלך המשיח שליט"א היחיד שמעולם לא אמר עליך מילה רעה, הוא כל הזמן מדבר עליך דברים טובים".

יוסי זר התאדם וענה בחוצפה-כעוסה "אני מבקש שתחפש לך קרבן אחר. אני לא איזה פראיר של משפיעים צעירים שלא מכינים התוועדות כי הם עסוקים בקניות לבית ואין להם מה לדבר אז הם יורדים על בחורים..."

מענדי משרקי הזדעזע ועמד לקום ופשוט לסלק את יוסי מהזאל, אך לייבוש הגיב "תן לשרוליק, נראה אותו מתמודד, הוא רוצה להיות משפיע? שיתחיל להרגיש קצת".

"אוהה. הטרף מגיב..." ציחקק שרוליק, "יוסי מתי תקלוט שאתה אפילו לא טרף, אתם סתם נשנוש קל, למה אתה מחזיק מעצמך כל כך יוסי? כי אתה רוצה להוכיח שאתה כן בסדר? תדע שאצלי אתה הכי-הכי. אנו חסידים של הרבי מלך המשיח שליט"א, אצלו אתה המיטב שבמיטב ואם תתחיל ללמוד דבר מלכות תאמין כך ותראה זאת בשטח".

לרגע רגשותיו של יוסי הגיבו באינסטינקט חיובי על תחושת המחמאה, אך מיד הוא ננעל ופלט לחיים בכר "אני מכיר מהישיבה קטנה את כל הדברים האלה. אין לו מה להגיד? שילמד שיחות לפני ההתוועדות".

"המשך תש"ג למדת יוסי?", כאילו קרא שרוליק את מחשבותיו של יוסי, "אתה יודע מה הנקודה שם?"

"הנקודה ברורה", ניסה יוסי לחקות הגייה ליובאוויטשאית, "ככל שאתה יותר למטה כך אתה יותר משורש למעלה, 'עצמות'. ברור זה כל השיחות והמאמרים לא צריך להיות משפיע כדי לדעת את זה"... מענדי משרקי עמד כבר על סף פיצוץ הוא כבר החליט פשוט לגשת ולסלק את יוסי זר. אפילו חברו לחדר ולדיעה של יוסי - חיים בכר, חש שיוסי הגזים. רק לייבוש בתוכו חש נחת 'כל החדשים האלה חושבים שהם חברים של החבר'ה, כך נראה משפיע? בלי כבוד עצמי, בלי תפילה באריכות? טוב מאד שיוסי זר נכנס בו קצת. מה קרה? הוא חושב שהוא משפיע כמו ר' זלמן..."

היה נדמה ששרוליק התייאש מיוסי. הוא המשיך להסביר את הקשר העצמי המתבאר בתש"ג על היכולת לעורר רצון למלוכה ממקור העצמי של המלך. 'דווקא' אנשי החיל' יגלו בעולם את המלך, אלו 'ההולכים אחריו' להיכל מלכותו "אלו שנוסעים בקביעות ובעקשנות לרבי מלך המשיח שליט"א מידי שנה בשנה גם כשהכי הכי לא נראה שזה שווה. דווקא תמימים שעבודתם היא של 'עבד' בלי חשק בלי חיות הם הממליכים, ולא אלו שעבודתם בהתלהבות בבחינת בנים".

איש מהנוכחים לא שם לב כי במשך כל אותה עת עמד בצד המשפיע ר' זעליג כשהוא מקשיב לכל הדו-שיח. אולי הוא רצה לראות את שרוליק 'מתמודד' ואולי פשוט לא רצה להפריע למשפיע צעיר. אך כנראה הדו-שיח האחרון בין יוסי למשפיע הצעיר 'הרב הילמן' הוציא גם את ר' זעליג משלוותו והוא התיישב ליד יוסי זר!

"תגיד איך אתה קורא לעצמך?" יוסי זר חש רתיעה. בכל זאת לר' זעליג סתם כך אי אפשר להתחצף. שמעו מוכר בכל ליובאוויטש דהאידנא כעושה נפלאות. "שמתי לב שיש לך פה יותר גדול משכל, אז למה אתה שותק עכשיו? איך אתה קורא לעצמך?". יוסי זר קפא. "אני במקום 'יוסי' הייתי קורא לך בקיצור 'יוי' [בחולם] כי אתה עוד איזה אחד שבסך הכל מתנדנד עם הרוח, אבל איך אתה קורא לעצמך? אם היית לומד 'המשך תש"ג' היית מבין את מה שאני שואל".

לייבוש הביקורתי לא התחבר. "סתם לרדת על

בחור חדש, מה זה מועיל? רק בשביל להציל את כבודו של משפיע צעיר?"

ר' זעליג עזב את מקומו של יוסי זר, התיישב ליד הרב הילמן וביחד החלו לנגן את 'הניגון מפולטובה'. לייבוש נרגע. הוא הפליג עם הניגון הנשמתי. אצל לייבוש אלו הם הרגעים היפים של סניף עיבל כאשר ר' זעליג נכנס לניגון ומרים את כל הזאל במשך דקות ארוכות. איש לא נשאר אדיש מהניגון והנגינה. לרגע הציץ לייבוש לעבר יוסי זר, והאדים. בלי בושה יוסי זר מצחקק עם חיים בכר תוך כדי 'ניגון-הניגונים' הלזה! "אולי משרקי צודק. הייתי צריך לעודד אותו לצעוק עליו..."

באופן לא שגרתי ר' זעליג ישב כל אותה עת מהורהר ומכונס. המשב"ק ישראל כהן דחף במרפקו את לייבוש כאומר "הולך להיות כאן משהו".

"שמעתי פעם בהתוועדות מיהודי חסידי 'סיפור מופת' שאירע איתו", פתח ר' זעליג, "באחד השנים באחד השנים סיפר לי הרגשתי כי כשילתי באיזה ענין ולא ראיתי את עצמי מתאים לשמש כמשפיע בשיבה. באותה תקופה נסעתי לרבי מלך המשיח להתוועדות של מוצאי שבת שהיו באותם שנים [הערת המערכת: ש"פ תצוה תשל"ט]. בעיצומה של ההתוועדות הרבי שליט"א אמר 'רש"י שיחה' ובין הדברים סיפר 'סיפור שמספרים המלמדים בחיידר' כי רש"י הלך פעם ברחוב וראה בעל כרחו אשה רוכבת על סוס, והצטער מאד על כך וכשהגיע לביתו עסק אז בהסבר מה הוא האפוד והגיע למסקנה כי הסיבה שהביאו אותו מן- השמים לראיה זו היתה בכדי לבאר לתשב"ר מה הוא בגד האפוד 'כמין סינר שלובשות השרות בעת שרוכבות על הסוסים' [הערת המערכת: ראה לקוטי שיחות חלק כו תצוה ב]. הבנתי מהשיחה הזו שהרבי מדבר אליי! מחנך הוא מחנך בכל מצב! אם הקב"ה הביא אותו למשהו זה בשביל התלמידים שידע איך להבין אותם, שיוכל לדבר איתם... שיוכל להקשיב להם... שימצא מילים איך לעזור להם... תראו את ר' יודל לא חושב מעולם על עצמו... רק עליכם..."

קולו של ר' זעליג נחנק.

"קינדרלאך. תסמכו על ה'אב זקן' שלנו. כולנו כאן בדיוק במקום הנכון עם האנשים הנכונים. אם את נשמות התמימים בחר הרבי הרש"ב מראש, כל שכן את הצוות! אתם מעוררים רצון אצל הצוות... כמו שהסבירו כאן מקודם מ'המשך תש"ג'... דווקא אתם.

לא המשפחה של הצוות... דווקא התלמידים..."

לייבוש באותו לילה עזב את ההתוועדות ברגשות מעורבים.

אבל עכשיו כשהוא חוזר עם ראש הישיבה ר' יודל מבית החיים הכל הסתדר לו... "ר' יודל לא חושב על עצמו... חושב על התלמידים..." גם שרוליק הילמן, אברך צעיר לילות שלמים עם תמימים... אמא בטח היתה רואה בזה פגם, אבל הוא מרגיש ויודע שהוא עוד אחד 'שנבחר בתרנ"ז' להיות בדיוק עכשיו...". לייבוש לא שם לב כי כבר דקה ארוכה הוא יושב ברכב מהורהר כשר' יודל מחכה לו שירד.

כשהוא יצא מהרכב הוא רואה את רכבו של שרוליק הילמן בפתח הזאל. שלשה בחורים איתו.

"לייבוש אתה מגיע איתנו?", "לאן", שאל לייבוש, "אבא של יוסי זר מאושפז כמה ימים, נוסעים לשמח אותו ואת יוסי", ענה שרוליק הילמן...

"כך? בטבעיות?... אין לו מה לעשות לשרוליק הזה?... אברך עם משפחה... נוסע למי? לשמח נער מתמרד שמשפיל אותו מול כל הזאל בהתוועדות ראשונה שלו..."

ללייבוש זה כבר היה יותר מידי הוכחה על השגחה מדוקדקת. הוראה מלמעלה רודפת הוראה מלמעלה - עם ר' יודל בבית החיים אצל בנו ממקה ועכשיו שרוליק שם הכל בצד עבור 'עוד בחור'.

ר' יודל בבית החיים עם בנו הנשכח ושרוליק בעקבותיו...

"המשפיעים של הרבי... הצוות הנבחר..."

"הרב שרוליק" פנה לייבוש בדחילו "אם הרב אומר אני יסע... צריך להקשיב להנהלה של הרבי שליט"א

- - -

המשך יבוא

אצל האחרונים להגדירו על נכון).

מבנהו של מדור זה הוא להביא במילים קצרות את עיקרי הדברים כמראה מקום, ולהבהיר בהערות כיצד ניתן לאור זאת להבין כמה סוגיות.

במדור זה הבאנו גם כתב יד קודש שהתפרסם באחת התשורות, אך עדיין לא פוענח ונהיה לחלק מתורתו של משיח, משום שכ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א הורה לאחר שהגיעו להשמיטו מהמאמר, כדי שלא יביא לכמה 'סיבוכים'.

חודר לעצם. בשני הסוגים האחרונים[1] הרי הגדרת החפצא של איסור הוא זה שיש לו 'מציאות'[2], היינו שיש בו ניצוץ אלוקי המחיה אותו וממנו מגיעה עצם 'מציאותו', אלא שציווי התורה הוא לדחות אותו על ידי האיסור שבו, ובכך מעלים את הניצוץ שבו[3] - מאמר ד"ה נתת ליראיך תשל"ו ספר המאמרים מלוקט חלק א' עמוד קצג הערה 102[4].

דקה - ויל"ע שסברא זו נשמטה בשיחה המוגהת - לקו"ש חכ"ד תצא ב' ויעיין גם 'השתתפות ב'כינוס תורה' - אחש"פ תשמ"ז - התועדויות ע' 144 ואילך] וכבר שגור בפי העולם לציין למה ש"תירץ לי כ"ק אדמו"ר שליט"א... דזה גופא מה שנותנים לו ומה שהוא מותר ליהנות ולא לאחר" (פלפול התלמידים חוברת ד' עמ' עג - הרה"ג וכו' ר' יצחק רייטפארט) ונתקשו בהגדרת הדברים.

אולם לאור המבואר נפלא במאמר זה, הרי הדברים בהירים: איסורי הנאה אכן כן אין לאדם בהם כל שייכות וכלשון הגמרא חמץ הוא מהדברים "שאינם ברשותו של אדם", וא"כ לא ניתן להגדירם בשום הגדרה, אולם לאור מהותם הפנימית שיש בהם ניצוץ אלוקי שמחיה אותם הרי זה גופא מוכיח שיש כאן כן איזו 'מציאות' מצד עצמם, ומה היא? מציאות זו קשורה ל'שייכות' שיש לאדם בחפצו שלו. והנה לאור המבואר בהערה הנ"ל הרי יש לכל איסורי הנאה 'מציאות' אלא שיש בזה ג' דרגות: כיתות מיכתת שיעוריה, איסור שחדר בעצם ואיסור שחדר רק בצורה וזה שורש ההבדל בין דין ביעור הקיים בחמץ שזה איסור שחדר לעצם לבין דין קבורה באיסורי הנאה. כנ"ל הערה 12 בגליון הקודם. לאחר כתבינו כהנ"ל איקלע הספר הנאה 'פה סח' להרה"ח ר' אייל פלד והדברים כאן מבהירים יפה יסודות נאים שביאר כיד ה' הטובה עליו בעמוד מא ואילך וכאן קיצרנו.

מדור זה השלישי הוא המשך והשלמה למדור הקודם להביא מראי מקום מתורתו של הרבי מלך המשיח שליט"א למושג 'איסורי הנאה', תוכנו של מדור זה וענינו התבאר כבר בגליונות הקודמים. הפעם שונה מעט המדור ותוכנו להראות כיצד ענין קצר שמביא כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א במאמר חסידות, מבהיר ומיישב כמה קושיות ואי הבנות שנתקשו בהם גדולי האחרונים והיא סוגיית 'איסורי הנאה' (כפי שצויין גם במדור הקודם כדאי לעיין בספרו של הגרשד"ב שי' וולפא 'המותר בפך' להיווכח כיצד נושא זה נותר סבוק

איסורי הנאה (ב)

פסחים ב, א: המשך ביאור בתוספות דיבור המתחיל 'אור לארבעה עשר'

איסורי תורה שהם 'אסורים בהנאה' נחלקים לג' סוגים - כאלה שהגדרתם היא 'כתותי מיכתת שיעוריה', כאלו שרק הצורה שלהם אסורה, וכאלה שהאיסור

[1] בלשון של ההערה שם יש להסתפק עומק כוונתו הק', האם כוונתו לומר שרק איסורי הנאה אשר חלים על הצורה יש להם 'מציאות' משא"כ איסורי הנאה החלים על העצם, ולכאורה זה פשוט כוונתו הק'. אולם לאחר העיין ב'הנחה' המתפרסמת במדור זה ופענוחה, לכאורה נראה לומר שחידושו שגם איסורי הנאה יש להם 'מציאות' הכוונה היא גם על הדרגא השלישית של איסורים שחודרים ל'עצם', וכפי שמבאר ב'הנחה' שהוגהה אך לא נדפסה במאמר, כי עצם זה שהתורה מתייחסת ללאו זה ומצווה לדחותו הרי זה 'מציאות' (ראה בפיענוח הכתי"ק לקמן), הדברים שיובחרו במדור זה לקמן הם לפי הבנה זו, ונשמח לקבל את הערות לומדי מדור זה.

[2] הנה כפי שנתבאר במדור הקודם הערה 12 נתקשו גדולי האחרונים בהבנת קושיית תוד"ה אור לארבעה עשר, מדוע דווקא בחמץ תיקנו לבערו משא"כ בשאר איסורי הנאה ע"כ, ולכאורה, הרי גם שאר איסורי הנאה חל עליהם דין 'קבורה' כמפורש בתמורה (עיי"ש). זאת ועוד: ידועה השקו"ט בהבנת שיטת אדמו"ר הזקן בקונטרס אחרון (הלכות פסח סוף סימן תל"ה) שחמץ, איסורי הנאה, אף שהוא אסור על האדם בכל צד, עדיין יש בו לאדם 'צד ממון' (כלשונו) והקשו על כך בכמה פנים [ולפלא שלא ציינו לשיחת ש"פ מסעי תשמ"א (שיחות קודש ע' 302) שם מבאר זאת כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א בסברא

מאד.

[4] בסדרה הנפלאה 'מאמרים פרשיות' (הוצאת המכון להפצת תורתו של משיח) נדפסו גם ה'הנחות' של מאמר זה שנאמר ג' פעמים בזה אחר זה, ובעת ההגהה נלקט למאמר אחד. עיי"ש.

[3] תוכן המאמר שם לבאר כי 'נסיונות' הוא ענין שאין לו ע"פ תורה 'מציאות' כלל וכל ענינו שהועמד דבר להעלים ולכן אופן הדחייה שלו הוא לא ע"י התעסקות עמו, אלא ע"י עבודה עם הגברא בלבד, משא"כ לאווים הרי כל שס"ה לא תעשה יש להם 'מציאות' והיינו עצם זה שהתורה מתייחסת אליהם, הדבר מגלה כי יש בהם ניצוץ אלוקי נעלה שהדרך לגלותו הוא רק על ידי התעסקות של דחיה. עיי"ש בארוכה

פיענוח ההגהה על הערה 102 בגדרם של 'איסורי הנאה':

במהדורה קמא של ההערה נתבאר (כפי שמוגש כאן ללומדים) כי גם לאווים שהם 'איסורי הנאה' יש להם 'מציאות' נובעת מכך שעצם זה שהתורה 'מתייחסת אליהם' זה עצמו מוכיח את 'מציאותם', והוכחה לכך שבעת פיקוח נפש הרי מותר ליהנות מהם. אולם לאחר שכ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א הגיה זאת העביר קווים וכתב: "לא יכניסו כ"ז [כל זה] בפנים וישתלשלו כו"כ "סיבוכים". היינו שלמסקנת הדברים הרי אין צורך להסביר את 'מציאותם' של איסורי הנאה בעצם זה שהתורה מתייחסת אליהם, אלא שאכן יש להם 'מציאות' דקה בעצם היותם 'הם' וכמבואר בהערה 2 כאן. ונבקש את ציבור הלומדים להעיר בזה.

**תוכן מדור זה יוצא באופן מרוכז ב'קובץ מפרשים'
היו"ל בחוברות ע"י הישיבה. לקבלה:**

HACHIALRASHLATZ@GMIAL.COM

לכאן להם מציאות וענינם הוא רק שהוקמד דבר להעלים ולסנוע. וכן כתב משה אלן
 ג'ו'ס'ים ב'ג'ם פ'ת'ם מ'נ'ג'ה מ'ע'ו'ר'ה, ו'י'נ'ו'ר'ה ג'ו'ס'ים ה'ק'ם מ'ס'ו'ר ה'נ'ג'ה מ'ע'ו'ר'ה
 ו'א'פ'ילו ע"ז, שהרע שבה הוא בעצם מציאותה, ולכן לא רק שהיא אסורה בהנאה

2nd yr
 10.11.15 & 12.11.15 (see 10.11.15)
 15.11.15 (see 10.11.15)

אברהם אבינו ור' אברהם - אברהם אבינו
בשם ר' אברהם אבינו (ועד אלל עיניו) שמואל אלה-
ר' סידיה שמואל אלה

כן תפילת אברהם אבינו
בשם ר' אברהם אבינו (ועד אלל עיניו)
אברהם אבינו ר' אברהם אבינו

הערה (78***): ובפרט אלה שאין אומרים בהם כתות' איכתת שיעורי', וידוע השק"ט האם איסור הנאה נוגע בהצורה שלו או בהצם ( )
 בצירי הדף: מנגד ל"אנוכי" (לא רק לה"א [=לה' אלקיך] הוא "לא יהי").
 נסיון מנגד לעבודת האדם (נהר דהעקידה) גברא (ולכן אין בזה חפצא) לא לאלוקות.
 בתחתית הדף: ודוקא ענין פשוט ובנגלה – משמיטים: פק"נ דוחה חמץ בפסח ונעשה "היתר גמור" (ועד ש"ע"י מקיים עולם מלא) (?) ע"י סיבה שחוצ ממנו
 כן הסיקון אפשר להיות ע"י דבר שאינו במציאות (ולא שמוכרח כו') וכבשן דא"א וחנני'
משרע – יוכיח ובעצמם כתבים לקמן דברורים דזה"ג – נסיונות!
 א יכניסו כ"ז בפנים וישתלשלו כו"כ "סיבוכים"

הידעת?

הרבי שליט"א מלך המשיח מקפיד במאוד להשתמש בשפה נקיה, ומתרחק משימוש בביטויים שליליים ונוהג לומר תחתם "היפך הטוב" וכדומה.

אחד מהביטויים אותו טבע הרבי שליט"א מלך המשיח היה 'יהודי שאינו שומר תורה ומצוות לעת עתה' במקום להשתמש בביטוי 'חילוני'. בשיחה שנשא הרבי שליט"א מלך המשיח בענין 'מיהו יהודי' התבטא על כך: "לאמיתו של דבר כל היהודים הם 'דתיים', ולפעמים, אצל אלו שקוראים עצמם 'בלתי דתיים', יש דתיים יותר מאשר אלו שקוראים עצמם 'דתיים'..."

**מסיבות טכניות
נשמט מדור
'עתיד משיחנו'
ויושלם בע"ה**

יצא לאור עולם!

קובץ מפרשים

חוברת ב' - חשון כסלו התשע"ט

תמים, ר"מ, אל תחמיץ!

96 עמודים

מלאים וגדושים

ניתן להשיג עותק גשמי בישיבה וב770 אצל הנציג,
ודיגיטלי במייל דמערכת החייל

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד